

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Petnajsto poglavje.

Zmaga.

Bil je krasen dan, kakršnega more roditi samo cvetoči majnik. Vsa priroda je pela veličastno pesem mladosti, pesem svobode in ljubezni. Pele in žvrgolele so jo ptice v gaju, pele in dehtele so jo cvetice na livadi, peli in šumeli so jo v rahli sapici se tresoči listki zelenih dreves. Vse, vse je prepevalo to veličastno, večno lepo himno mladosti...

„Kos ubira ženitvansko pesem, čakaj, Brigita, tudi ti jo boš kmalu pela!“ Tako je govorila Maruška stopajoč po stezi, ki je vodila od Bukovice preko lazov proti Stoparjevemu domu. Bila je praznično oblečena in veselega obraza. Z nekim prisrčnim veseljem je poslušala kosovo petje, ki je zvenelo iz zelenega bukovja, in z vidnim zadovoljstvom je ogledavala Stoparjev dom, ki se ji je belil nasproti. In nadaljevala je tiho sama s seboj: „Da Brigita, kmalu ...

„Dom in Svet“ 1902, št. 10.

In naselila se boš na tem lepem Stoparjevem domu kot gospodinja in boš živela s svojim Jankotom lepo življenje. Zavidala ti bodo vsa bukoviška dekleta, pa ne samo bukoviška, dekleta cele doline in vsega okrožja ti bodo zavidala tvojo srečo. In ko boš uživala to srečo, bom srečna tudi jaz, vsaj vtoliko, da si bom lahko rekla, da sem osrečila tebe — čeprav z nepoštenimi sredstvi. Pa kaj bi sedaj govorili o tem! Ti moraš biti srečna, torej brez strahu naprej po poti, ki pripelje tebe do sreče! Da, da, zlata moja Brigita! Drugo me sedaj ne briga, tudi to ne, če bi imela zaradi tebe postati jaz nesrečna. Pa saj ne bodem. Oplotarjev dom je moj; nihče mi ga ne more vzeti. Na kakšen način sem si ga znala pridobiti, kaj komu mar! In na kakšen način sem si pridobila denar, s katerim bom sedaj očarala starega stisnjenca, Stoparja, tudi nikomur nič